

इति दानवकन्या सा दासीभिः परिवारिता ।
तां तस्या वाससा वहा कूपे क्षिप्त्वा गता ।

यहम् ॥

तां कूपमयां रुदतीं जलाधीं नहुषात्मजः ।
करे स्पृष्ट्वा ससुदृढं प्राह का त्वं वरानने ॥
सा मुक्तपुत्री वसनं परिधाय द्विधा भिया ।
श्रमिष्ठया कृतं सर्वं प्राह राजानमीक्षते ॥
यथातिस्तदभिप्रायं ज्ञात्वा नहुषश्च शोभनाम् ।
आन्वाह्य तां ययौ गेहं तस्याः परिखादतः ॥
सा गत्वा भवनं मुक्तं प्राह श्रमिष्ठया कृतम् ।
तच्छ्रुत्वा कुपितं विप्रं द्रुपदं प्राह सान्त्वयन् ॥
दृष्ट्वा मां दृश्य विभो रोषो यद्यस्ति ते मयि ।
श्रमिष्ठा वाप्यपक्षतां कुर्वन् यन्मनसेक्षितम् ॥
राजानं प्रणतं पादे पितुर्दृष्ट्वा कथामवीत् ।
देवयानी क्षियं कन्या मम दासी भवत्विति ॥
समानेय तदा राजा दास्ये तां विनिवृण्व सः ।
ययौ निजयहं ज्ञानी देवं परमकं स्मरन् ॥
ततः मुक्तसमानेयं यथातिं प्रतिजोयकम् ।
तस्मै ददौ तां विधिवत् देवयानीं तथा सह ॥
दत्त्वा प्राह कूपं विप्रोऽयिनां राजसुतां यदि ।
श्रयने नयसे सद्यो जरा त्वामुपभोक्ष्यति ॥
मुक्तस्यैतद्वचः श्रुत्वा राजा तां वरवर्णिनीम् ।
अदृष्ट्वां स्थापयामास देवयान्युगां भिया ॥
सा श्रमिष्ठा राजपुत्री दुःखशोकभयाकुला ।
निजं दासीश्रुताकीर्णं देवयानीं च सेवते ॥
एकदा सा वनगता रुदती आङ्गवीतटे ।
विन्धामिचं मुनिं सा तं दृष्ट्वा स्त्रीभिरावृतम् ॥
ब्रजनं पुण्यगन्धाभिः सुसुपाभिः सुवासितम् ।
कारयन्तं व्रतं भाव्यधूपद्वीपोपहारकैः ॥
निर्मलायादृष्टं पश्यं वेदिकायां सुचिह्नितम् ।
रम्भापोतैश्चतुर्भिस्तु चतुष्कोणं विराजितम् ॥
वाससा निमित्तयद्दे खर्बपट्टेर्विचित्रिते ।
निमित्तश्रीवासुदेवं नानारत्नविचित्रितम् ॥
प्रौढवेषः च स्रक्तेन नानागन्धोदकेः शुभैः ।
पञ्चान्तेः पञ्चगव्यैषामग्नौ हिंजिरितैः ॥
स्नापयित्वा भद्रपौटे कर्णिकार्यां प्रपूजयन् ।
पञ्चभिर्दशभिर्वापि षोडशैरुपहारकैः ॥
पादमध्यमहर्षं शीतलं सुमनोहरम् ।
परमानन्दजनकं यहाय परमेश्वर ॥
द्व्योपचन्दनगन्धाद्यमर्घ्ययुक्तं प्रयत्नतः ।
यहाय रत्निमयीकान्तं प्रपन्नस्य मम प्रभो ॥
नानातीर्थार्पणं वारि सुगन्धिं सुमनोहरम् ।
यहायाचमनीयं त्वं श्रीनिवास भिया सह ॥
नानाकुसुमगन्धाद्यं सूचयधितसुतमम् ।
वचःशोभाकरं चारु मात्यं नय सुरेश्वर ॥
ननुसन्तानसन्धानरचितं वन्दनं हरे ।
यहायावरणं मुहुं निरावरणं सप्रिय ॥
यज्ञध्वजमिदं देव प्रजापतिविनिर्मितम् ।
यहाय वामुदेव त्वं रत्निमया रमया सह ॥
नानारत्नसमायुक्तं स्वर्णसुक्तादिचित्रितम् ।
प्रियया सह देवेश यहायाभरणं मम ॥
दधिचीरगुडान्नादिपुष्पकङ्कजसङ्ककान् ।

यहाय रत्निमयीनाय सनायं कुर्व मां प्रभो ॥
कर्पूरागुरुगन्धाद्यं परमानन्ददायकम् ।
धूपं यहाय वरदं वेदभोगा प्रियया सह ॥
भक्तानां गेहसक्तानां संसारभ्रान्तनाशनम् ।
दीपमालोकय विभो जगदालोकनादर ॥
श्यामसुन्दरं पद्माक्षं पीताम्बरं चतुर्भुजं ।
प्रपन्नं प्राहि देवेश रत्निमया सहितायुत ॥
इति तायां व्रतं दृष्ट्वा मुनिं गत्वाः सुदुःखिताः ।
श्रमिष्ठा मिष्टवचना कृताञ्जलिदेवां च ताः ॥
श्रमिष्ठोवाच ।
राजपुत्रीं दुर्भगां मां खामिना परिवर्जिताम् ।
जातुमर्ह्य हे देवी व्रतनानेन कर्मणा ॥
श्रुत्वा तु तां चक्षुःस्थाः कारुण्याच्च कियत् ।
कियत् ॥

पूजोपकरणं दत्त्वा कारयामासुरादरात् ॥
व्रतं ज्ञत्वा तु श्रमिष्ठा कन्या खामिनमौचरम् ।
कृत्वा पुत्रान् सुसमुद्रा समभूत् स्थिरयौवना ॥
सीता चाशोकवनिकामध्ये सरमया सह ।
व्रतं ज्ञत्वा पतितं केमे रामं राक्षसनाशनम् ॥
दृष्ट्वा प्रसादेन हस्तेनं द्रौपदी व्रतम् ।
प्रतिमुक्ता दुःखसुक्ता बभूव स्थिरयौवना ॥
तथा रमा चिते पक्षे वेशाखे दादृशौदिने ।
जामदग्याद्व्रतं चक्रे पूर्वं वर्षेचतुष्टयम् ॥
पट्टञ्च करे बद्धा भोजयित्वा द्विजान् वदन् ।
सुक्ता हविष्यं चौराक्तं सुमिदं खामिना सह ॥
उत्तमे पृथिवीं स्वामपूर्णां खननेर्वता ।
सा पुत्रीं सुदुर्बलां मेघमाजवलाहकौ ॥
देवानामुपकर्तारौ यज्ञदानतपोव्रतौ ।
महोत्साहौ महावीर्यौ सुभगौ कल्किवन्मतौ ॥
व्रतवरमिति ज्ञत्वा सर्वसम्पत्सङ्गता ।
भवति विदिततत्त्वा पूजिता पूर्णकामा ।
हरिचरणसरोजद्वन्द्वमौक्तैकताना ॥
व्रतति गतिमपूर्णां ब्रह्मविभोरगन्धाम् ॥
इति कल्किपुराणे रत्निमयीव्रतम् ११ अध्यायः ॥
रत्निमयीः, पुं, (रत्निमयि भोग्यकपुर्णे हर्षो यस्य सः । तस्य रत्निमयाप्रकलात् ।) वनदेवः । इति हज्जायुधः ॥

रत्निमयारी, [न] पुं, (रत्निमयं हारयतीति । हृ + शिच् + शिनिः ।) वनदेवः । इति त्रिकाण्डशेषः ॥

रत्निमित्त, [दृ] पुं, (रत्निमयं भिनतीति । भिद् + क्तिप् ।) वनदेवः । इति हेमचन्द्रः । २ । १३८ ॥
रत्नी, [न] पुं, (रत्नी वर्याविशेषोऽस्यास्तीति । रत्न + इतिः ।) भोग्यकराज्येष्ठपुत्रः । यथा, “राजासोऽज्ञेयको नाम विद्मोऽधिपतिर्नृपान् । तस्य पञ्चाभवनं पुत्राः कन्यका रत्निरानना ॥ रत्नग्रायजो रत्नरथो रत्नवाहुरनन्तरः । रत्नकेशो रत्नमाली रत्निमयेषां खसा सती ॥”

इति श्रीभागवते १० स्कन्धे ५२ अध्यायः ॥

(रत्निमयीहरणानन्तरं हज्जेन सहाय्य युद्धादिविवरणं हरिवंशे ११० अध्याये तथा प्रद्युम्नेन सहाय्य कन्यापरिचयवृत्तान्तः अनिरुद्धेन

सहाय्य पौत्राः परिवर्त्यस्तदा वनदेवादस्य नृपविवरणञ्च ११८ अध्याये विस्तरशो द्रष्टव्यम् ॥)

रत्नस्र, [न] स्त्री, मलम् । इति कैचित् ।

रत्नः, त्रि, अग्रिम । अचिक्रयः । रत्नधातो-
रौणादिकसप्रत्ययेन निष्पन्नः । इत्युणादिकोवः ॥
(नीरसः । तद्वया, वायुस्वरूपवर्णेन ।
“दोषघातुमकादीनां नेता श्रौतः समीरसः ।
रजोगुणमयः स्रक्तो रत्नः शीतो जलुष्कलः ॥”
इति भावप्रकाशस्य पूर्वखण्डे प्रथमे भागे ॥)

रत्नः, त्रि, (रत्न + क्तः । ओदितस्तेति नः ।)
रोगादिना कुटिलोक्तः । तत्पर्यायः । भुयः २ ।
इत्यमरः । (यथा, रामायणे । २ । १०२ । ६ ।

“तथा विहीनस्तव शोकस्य-

क्ता संस्मरन्नेव गतः गिता ते ॥”)

रोगी । इति राजनिर्घण्टः ॥

रत्न, ड छ प्रीतिप्रकाशयोः । इति कविकल्पद्रुमः ॥
(भा०-आत्म-अक-वेष्ट-) प्रीतिरिह अमु-
रागविशेषः । तत्र यस्यागुरागस्तस्य सम्यदान-
त्वम् । ड, रोचते अन्नं वसुचवे । छ, अरुचत् ।
इति दुर्गादासः ॥

रत्नकं, स्त्री, (रोचतेऽनेनेति । रच् + “बहुलमन्व-
जापि ।” उणा० २ । ३७ । इति कुन् ।) सर्ज-
काचारम् । आन्वाभरणम् । मास्यम् । वीव-
र्चनम् । (यथा,—
“वीवर्चनं स्याद्वचकमन्वपाकश्च तज्जतम् ॥”
तथाय्य गुणाः ।

“रत्नकं रोचनम्भेदि दीपनस्याचनम्परम् ।
सुखे च वातनुमातिपित्तलं विशदं जघ्नु ।
उन्नारमुद्दिदं कृष्णं विषम्वानाहमूलजित् ॥”
इति भावप्रकाशस्य पूर्वखण्डे प्रथमभागे ॥)
माङ्गल्यद्रव्यम् । (यथा, भागवते । १२ । २३ । १ ।
“हारेण च महाहर्षेण रत्नकेन च भूयितम् ॥”
“रत्नकेन मङ्गल्यद्रवेण ॥” इति श्रीधरः ॥) उत्कटः ।

इति मेदिनी । के, १४६ ॥ खाद्यरसः । इति
शब्दरत्नावली । रोचनां । निष्कृष्टम् । इति
हेमचन्द्रः । कवयम् । इति हारावली । (दक्षि-
दिक् । यथा, दृष्टवर्त्तहितायाम् । ५२ । १५ ।
“प्राक्पश्चिमावलिन्दावन्तगतौ तदवधिस्थितौ
श्रेयो ।

रत्नके द्वारं न शुभदुस्ततरतोऽग्यानि प्रक्षालि ॥”
“रत्नकं मातुलुङ्गकम् ॥” इत्युज्ज्वलदत्तः ।
२ । ३७ ॥)

रत्नकः, पुं, (रोचते इति । रच् + कुन् ।) वीज-
पूरः । निष्कः । दन्तः । कपोतः । इति मेदिनी ॥
(यथा, दृष्टवर्त्तहितायाम् । ६६ । २ ।

“जीवेन भवति हंसः

सौरेण शशः कुजेन रत्नकश्च ॥”

पञ्चतविशेषः । यथा, विष्णुपुराणे । २ । २ । ६ ।

“निष्कटः शिशिरश्चैव पतङ्गी रत्नकस्तथा ॥”

स्तम्भः । यथा, दृष्टवर्त्तहितायाम् । ५२ ।
२८ ।